

מכתבים

ימינה, ימינה, שמאלה, שמאלה

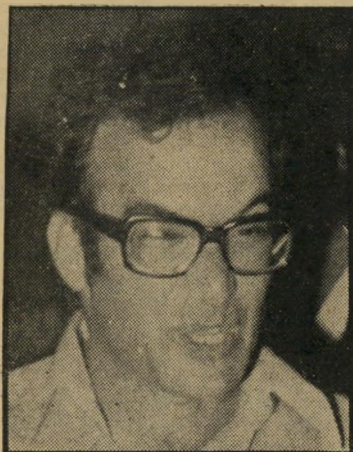
אטיאט מתברר והולך כי המהפך שהתרחש בישראל ב־17 במאי 1977, כאשר המערך הובס והליכוד עלה לשלטון, אינו בדיוק מהפך. מיפלגה אחת הובסה ואחר ניצחה, אך השלטון נשאר אותו השלטון. ההבדלים בין השלטון הקודם לשלטון הנוכחי הם כה קטנים. עד ש־אפשר להזניחם לגמרי.

צל הפילוגים וההתפוררות מרחף לא רק על המערך המובס, אלא גם על הליכוד המנצח. כל מיפלגה בישראל חצויה היום מסביב לשאלה הפלסטינית, שהיא בסופו של דבר שאלת השאלות של הסיכסוך הישראלי-ערבי. בתנועת החרות יש גאולה כהן מצד אחד ועזר וייצמן מן הצד השני. במיפלגת העבודה יש עמוס הדר מצד אחד ויוסי שריד מן הצד השני. שלא לדבר על ד"ש, המדשדשת בגלוי בביצת הפילוגים.

מה, אם כן, יקרה על־פני המפה הפוליטית? פילוגים, עריקות, בגידות ונטיות. בסופו של התהליך יתהוו שני גור

נאומה כהן
— חצי —

יוסי שריד
— מול חצי —

שים: גוש יוני, שבו יצטופפו זה בצד זה יונים, "שמאליות" ויונים, "ימניות", וגוש ניצני, שבו ייאספו ניצים, "שמאליים" וניצים, "ימניים". גוש אחד יהווה את הקוראליציה ומישנה את האופוזיציה. כאשר השלום יהיה רחוק יתחזקו היינים, אך כשהשלום יהיה קרוב יתחזקו הניצים. וחזור חלילה.

אין חדש תחת שמי ישראל.

עופרה פינחס, חיפה

...נו העולם הזה יכול עוד פעם לטפוח לעצמו על השכם בנוסח: "אנחנו אמרנו...". ("הדישדוש האחרון", העולם הזה 2107).

מה שקורה עכשיו בד"ש מחזק שוב את החוש הנבואי של עורך העיתון. אותי, למשל, לא מפליא בכלל שד"ש מדשדשת את דישדושיה האחרונים, וזה בא אפילו יותר מאוחר מכפי שהערכת. אבל אף אחד הרי לא יאמין לי.

חבל רק שהבדיחה הזאת שינתה את מאזן הבחירות האחרונות, והלואי ש־אתבדה — אבל יש לי הרגשה שכולנו הולכים לאכול אותה — בזכותם.

שימי רימון, חיפה

למען
התענוג

תערובת אירופאית
דל ניקוטין בעשון

EUROPA

